Nönda läks tisleri assi ikka eddasi. Lühhikese aja pärrast wois ta jo hakkata omma maja wölgu tassuma. Ühhe parisniku käest olli ta 500 rubla laenanud; selle mehhe kawwalust kartis ta wägga.

7.

Jubba olli jälle aasta möda läinud. Kasiku abbikasa olli jälle ühhe lapsukese omma Piiboli sisse wõinud üllespanna. Jummal olli neid nore tütrega õnnistanud. Wanna emma olli hingama läinud, rõnnus omma laste õnne ülle, mis ta siitsadik olli näinud. Ammeti tõ läks kennaste eddasi, ja Kasik olli iggakord, kui ta intressid maksis, ka wähhehawalt püüdnud maja wõllast tassuda. — Tänna olli ta jälle läinud sedda teggema. Ta naene ehmatas, kui ta taggasi tulli. Ni rahhuta ning kahwatand polnud ta tedda weel ial näinud.

„Anna, ma toon sulle kurbe sõnnumid", ütles ta, meie wõlla kirri on ärramüüdud kõrtsmiku kätte. Ei sedda kurjemat polleks wõinud sündida. Nüüd olleme waenlase küsis!"

„Tulle appi, siis olleme kaddund", kisendas Anna ehmatusega; agga pea lisas ta: „noh, se on pat nönda räkida, ma pean enese nõdra nõsu pärrast häbbenema. Meie ei olle sellepärrast weel mitte kaddund, meie wanna tru Jummal ellab weel. Se tulleb tennmalt, et meie usk saaks läbikatsutud. Ärra sellepärrast, armas mees, wägga ehku, kül meie same korda, eht se assi kül näib kurb ollewad."

„Ma ei wõi ennast ni ruttu waigistada", ütles teine, „siis on mul weel se assi wastu meelt, et ma pean sedda rahha kõrtsi wima, kust muidu mõda lähhäu."

Anna süda wärrises ta rindus, agga waigistas ennast ja ütles: „Noh, egga jo pea ommeti otsast lange, kui ja senna sisse lähhäd. Sul polle jo tarwis kõrtsis olles jua. Minne agga rahhuga senna, minna tahhan nikana sinnu eest palluda."

Tisler ei lausund sõnna, wõttis mütsi ja läks.

Kui ta sai ärraläinud, tulli wessi naese silmi; ta mõtles kõrtsmiku emma ähwardamise peale ja tundis ka omma mehhe nõdrust. Peale sedda polnud ta weel mitte nõsus kindel. Agga ta lange pölwili ja pallus Jummalat süddamest.

Tunni aja pärrast tulli Kasik koju taggasi. Ta silmad ollid röõmsamad, kui minnes.

„Armas naene, ütles ta, „kõrtsmik pollegi ni sant, kui meie arwasime. Kui ma senna tullin, panni ta mulle klasi napsu ette, nende sõnnadega: Täna õhtu on külm, se annab soja." „Ma panin wastu ja ütlesin, et ma napsu ei jo.

Eesti rahwa Kalender 1871, Ma